

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený JUDr. Nadjou Clare Hrušovskou, advokátkou se sídlem Pod Jezerem 415/2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2024, č. j. 11 A 76/2024 - 76,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „*Fond*“) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2023, č. j. SZIF/2023/0621145, uložil žalobci povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 9 491 819 Kč, které mu byly poskytnuty jako dotace v rámci *Programu rozvoje venkova ČR, II.2.4 Obnova lesního potenciálu po kalamitách a podpora společenských funkcí lesů*. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2024, č. j. MZE-33969/2024-14131, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Fondu a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č. j. 11 A 76/2024 - 76, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Fond nejprve rozhodnutím ze dne 28. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0553655, uložil žalobci sankci spočívající ve snížení dotace o 100 %, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2021, č. j. MZE-20835/2021-14132, zamítl a první rozhodnutí Fondu ze dne 28. 8. 2020 potvrdil. Městský soud následně rozsudkem ze dne 16. 3. 2022, č. j. 18 A 59/2021 - 82 (dále jen „*první rozsudek MS*“), rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v otázce přiměřenosti výše sankce. Žalovaný přiměřenost sankce neposuzoval a jen konstatoval, že došlo k porušení části A, kapitoly 3, písm. l) Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 – 2013 (dále jen „*Pravidla*“), což má za následek sankci C, která znamená vrácení dotace ve výši 100 %. Kasační stížnost proti prvnímu rozsudku MS Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 2 Afs 73/2022 - 20 (dále jen „*první rozsudek NSS*“), zamítl. Žalovaný poté zrušil první rozhodnutí Fondu ze dne 28. 8. 2020 a Fond následně vydal rozhodnutí specifikované v odstavci [1] tohoto rozsudku.

[4] Dále městský soud konstatoval, že je vázán závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 4. 2022, č. j. 2 T 3/2021 - 1095 (dále jen „*trestní rozsudek*“), ve spojení se závěry usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 12. 2022, sp. zn. 3 To 62/2022. V trestním řízení byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinů dotačního podvodu podle § 212 odst. 1 a 5 písm. c) trestního zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 a 4 písm. c) trestního zákoníku. Trestná činnost žalobce spočívala v tom, že se záměrem neoprávněně získat finanční prostředky z dotačního titulu Program rozvoje venkova ČR jako podnikající fyzická osoba podepsal žádost o dotaci a pověřil Ing. V. K., aby ji podal u Fondu, a to na projekt *Povodňová opatření – obora Žíkov*, na celkovou částku dotace 9 600 000 Kč; žádost byla podána dne 17. 10. 2012. Žalobce věděl, že v žádosti o dotaci zamlčel, že původní stav území byl ovlivněn jeho vlastní činností, konkrétně částečným zahrazením koryta vodního toku betonovými panely, v důsledku čehož se v místě vodního toku nacházela vodní plocha užívaná žalobcem jako rybník, a že uvedl nepravdivý údaj o zanesení vodního toku zemědělskou ornici ze sousedního zemědělského pozemku. Žalobce měl dále již ode dne 13. 1. 2012 záměr odklonit koryto vodního toku a vystavět hráz podél celé délky vodního toku a samostatnou vodní plochu, namísto prezentovaného jednoho koryta vodního toku zúženého před přepadem, přepadu a dopadové plochy.

[5] V trestním řízení bylo dle městského soudu dále prokázáno, že po výzvě Fondu k doložení příloh k žádosti o dotaci žalobce předstíral splnění podmínek pro schválení dotace a doložil prostřednictvím zmocněnce souhlasné stanovisko a stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentaci *Povodňová opatření obora Žíkov* z ledna 2012 vyhotovenou projektovou kanceláří NE2D PROJEKT, ačkoli skutečně plánované a realizované dílo v části týkající se vybudované vodní nádrže podléhalo stavebnímu povolení a povolení k nakládání s povrchovými vodami. Následně žalobce dne 27. 5. 2013 ohlásil Fondu změnu spočívající v provedení násypu hráze podél celé délky vodního toku a doložil projektovou dokumentaci *Skutečné provedení stavby* označenou datem 4/2013. Ani tato projektová dokumentace však neodpovídala skutečnému provedení stavby. Ve skutečnosti byl zbudován malý rybník k chovu ryb, který buď nemá na průchod povodňovým územím žádný vliv, nebo přelitím hráze rybníka hrozí vznik škod výrazně vyšších, než kdyby rybník nebyl zbudován. Ani přeložení koryta vodního toku

pokračování

do nové trasy není způsobilé zamezit škodlivému působení vody, čímž byl popřen dotační záměr zavádění preventivních opatření v lesích.

[6] Žalobce dále dne 26. 7. 2013 oznámil Městskému úřadu Rokycany (dále jen „*městský úřad*“) užívání dokončených úprav – udržovacích prací, přičemž zamlčel provedené změny stavby, nedodal dokumentaci skutečného provedení stavby a na provedené změny neupozornil ani při závěrečné kontrolní prohlídce provedené městským úřadem. V důsledku toho bylo v protokolu ze závěrečné kontrolní prohlídky uvedeno, že v dolní části bylo koryto zúženo a zpevněno kamenným záhozem s urovnáním líce a že stavba byla provedena podle schválené projektové dokumentace. Dne 16. 9. 2013 byla žalobci vyplacena dotace v celkové výši 9 491 819 Kč.

[7] Skutkový stav byl podle městského soudu zjištěn dostatečně. Žalobce již od ledna 2012, tedy před podáním žádosti o dotaci, věděl, že v rámci projektu bude realizována sypaná hráz, neboť její realizace byla dohodnuta na prohlídce staveniště dne 13. 1. 2012, a hráz byla rovněž uvedena ve smlouvě o dílo ze dne 24. 2. 2012 uzavřené se společností BERDYCH plus, spol. s r.o. (dále jen „*společnost BERDYCH*“). V žádosti o dotaci tak žalobce uvedl nepravdivé údaje týkající se technických parametrů stavby. Krom toho k žádosti o dotaci předložil neaktuální projektovou dokumentaci z ledna 2012, v níž nebyla realizace sypané hráze uvedena. Také souhlasné stanovisko městského úřadu k zásahu do významných krajinných prvků ze dne 23. 10. 2012 bylo vydáno na základě této neaktuální projektové dokumentace, přičemž ze sdělení městského úřadu ze dne 11. 11. 2019 vyplývá, že skutečně provedené dílo neodpovídá předloženému ohlášení udržovacích prací. K později vyhotovené aktualizované projektové dokumentaci městský soud konstatoval, že na jednotlivých výkresech dokumentace je uvedeno datum duben 2012, zatímco na deskách duben 2013. Nicméně skutečné datum vyhotovení aktualizované projektové dokumentace nemá vliv na skutečnost, že žalobce v žádosti o dotaci uvedl nepravdivé údaje o technických parametrech stavby. Správní orgány nebyly povinny provést žalobcem navrhované důkazy (místní šetření, svědecké výslechy a znalecký posudek srovnávající projektové dokumentace z ledna 2012 a dubna 2013), neboť nejsou relevantní pro zjištění, zda žalobce uvedl v žádosti o dotaci nepravdivé údaje.

[8] Městský soud dodal, že před podáním žádosti o proplacení dotace žalobce oznámil změnu projektu v podobě realizace sypané hráze a Fond tuto změnu schválil. To však dle městského soudu nemá vliv na pochybení žalobce spočívající v uvedení nepravdivých údajů v žádosti o dotaci a předložení neaktuální projektové dokumentace.

[9] Dále městský soud uvedl, že žalobce účelově uzavřel se společností BERDYCH dvě smlouvy, které se lišily pouze datem zahájení realizace projektu, a to za účelem splnění podmínky stanovené Pravidly. Podle městského soudu správní orgány neshledaly, že by některé položky rozpočtu nebyly realizovány. Naopak dospěly k závěru, že některé rozpočtové položky byly zrealizovány a fakturovány přesto, že v původní dokumentaci přiložené k žádosti o dotaci nebyly zaneseny. Jednalo se totiž o položky související s realizací sypané hráze.

[10] Žalobce dále namítal, že lhůta vázanosti uplynula před zahájením kontroly *ex post*, přičemž v této lhůtě nedošlo k porušení žádné z podmínek. Ani tuto námitku neshledal městský soud důvodnou. Uvedl, že je třeba rozlišovat lhůtu vázanosti, po kterou musí být

plněn účel projektu, a lhůtu pro provádění kontrol. To, zda je po dobu lhůty vázanosti plněn účel projektu, nemá dle městského soudu vliv na to, zda došlo k porušení jiných podmínek v souvislosti s podáním žádosti o dotaci. Desetiletá lhůta, v níž je možné provést kontrolu, počala běžet dnem proplacení dotace (16. 9. 2013), a Fond tudíž mohl dne 18. 7. 2018 zahájit kontrolu.

[11] Co se týče výše sankce, dle městského soudu se nejedná o sankci nepřiměřenou. Žalobce zatajil údaje a předložil nesprávné a nepravdivé doklady a v konečném důsledku popřel smysl dotace jako takové. Účel projektu, tedy snížení nebezpečí vzniku povodní, resp. omezení jejich následků nebyl naplněn. Navíc byl žalobce v důsledku svého protiprávního postupu shledán vinným i v rámci trestně právní odpovědnosti. Sankce v podobě snížení dotace o 100 % je tak dle městského soudu přiměřená.

[12] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítá, že sypanou hráz nerealizoval, nýbrž pouze obnovoval již existující rybník, resp. obnovil původní hráz. Uvedené vyplývá i ze závěrečné kontrolní prohlídky provedené městským úřadem v červenci 2013. Stěžejní je dle stěžovatele znalecký posudek vyhotovený Ing. Mráčkem, který vyvrací argumentaci Fondu a žalovaného. Dále stěžovatel namítá, že neměl k dispozici jinou projektovou dokumentaci, než dokumentaci z ledna 2012. Stěžovatel žádné údaje nezakreslil a „soudy všech stupňů“ se dopouštějí nesprávného hodnocení důkazů, zejména svědeckých výpovědí Ing. K., Ing. N. a úřednic stavebního úřadu.

[14] Žádost o dotaci se dle stěžovatele týkala dvou samostatných projektů: obnovy vodní plochy a úpravy lesní cesty. Výrok o vině v trestním řízení se týkal pouze obnovy vodní plochy, nikoliv úpravy lesní cesty, a v této části tak není důvod pro vrácení dotace v rozsahu 100 %. Účelovostí úpravy lesní cesty se správní orgány nezabývaly a neprovedly v tomto směru dokazování. Žalovaný tak postupoval v rozporu se závazným právním názorem prvního rozsudku MS (jak je definován v odstavci [3] výše).

[15] Dále stěžovatel uvádí, že pro zjištění, zda byl naplněn účel projektu, měli Fond či žalovaný provést místní šetření. Žalovaný a „soudy všech stupňů“ však místní šetření nepovažovali za nutné a „jen přebírali argumentaci jeden od druhého“. Podle městského soudu Fond při odůvodňování výše sankce odkázal na znalecký posudek, nicméně dle stěžovatele není zřejmé, o jaký znalecký posudek se má jednat. Pokud by se mělo jednat o znalecký posudek vyhotovený ČVUT, ten neobsahuje doložku s prohlášením o následcích nepravdivého znaleckého posudku, a navíc jej nechal vyhotovit JUDr. S., jenž má ke stěžovateli „silně antagonický vztah“; proto z tohoto znaleckého posudku nelze vycházet. Se závěrem městského soudu, dle něhož je uložena sankce přiměřená, stěžovatel nesouhlasí, neboť nemá oporu v provedeném dokazování a vychází jen z tvrzení Fondu a žalovaného, že nebyl naplněn účel projektu.

[16] Dle stěžovatele Fond opakovaně prováděl kontroly, při kterých neshledal vady bránící vyplacení dotace. Městský soud na tuto skutečnost žalovaného upozornil v prvním rozsudku MS, avšak v nynějším řízení se touto otázkou již nezabýval. Napadený rozsudek

pokračování

je tak překvapivý. Žádné pochybení nezjistil ani městský úřad, jako příslušný vodoprávní úřad, při závěrečné kontrolní prohlídce v červenci 2013 (provedené v návaznosti na ohlášení provedení udržovacích prací dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, a to poté, co Fond stěžovatele požádal o doplnění dokumentace právě o protokol ze závěrečné kontrolní prohlídky – pozn. NSS). Stěžovatel namítá, že bez šetření na místě nelze učinit závěr o realizaci položek rozpočtu; Fond neuvádí, které položky nebyly provedeny či byly duplicitní.

[17] Dále stěžovatel tvrdí, že se městský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami a návrhem na doplnění dokazování. Stěžovatel v žalobě namítal, že ve lhůtě vázanosti nedošlo k porušení žádné z podmínek, výsledné dílo plní určený účel a uložená sankce je likvidační. Po realizaci projektu je evidentní obnovená funkce lesa, zlepšily se vodní podmínky v lokalitě a zdroj vody již není znečišťován při jarních a podzimních srážkách. Tato stěžovatelova tvrzení nebyla *„provedeným dokazováním vyvrácena a soud nesprávně zhodnotil úvahu žalované bez provedeného dokazování o tom, že dotace nenaplnila svůj účel.“* Městský soud se dále nevypořádal s argumentací, dle níž Fond původní pochybení (neuvedení realizace sypané hráze) odsouhlasil v režimu hlášení změn.

[18] Podle stěžovatele Fond vycházel z argumentace orgánů činných v trestním řízení, čímž porušil stěžovatelova práva, *„která mají vliv na nesprávné posouzení věci za situace, kdy tyto důkazy nebyly v tomto řízení provedeny.“* Pokud by žalovaný řádně provedl dokazování, musel by dospět k jiným závěrům.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že skutečné provedení prací neodpovídá účelu projektu, a finanční prostředky byly využity bezúčelně. V trestním řízení bylo zjištěno, že provedené práce, jejichž účelem mělo být protipovodňové opatření, jsou v daném terénu nevhodné. Uložená sankce je přiměřená, a to zejména s ohledem na to, že stěžovatel se v procesu administrace žádosti o dotaci dopustil trestného činu a nebyl splněn účel dotace. Stěžovatel si přitom musel být vědom, že pokud bude jeho jednání odhaleno, bude mu uložena sankce ve výši 100 % dotace. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věty před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční.

Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu. Kasační argumentace v nynější věci nicméně působí chaoticky a nesourodě, a zčásti se jedná pouze o zopakování námitek žalobních.

[23] Stěžovatel namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal se žalobní argumentací. Tím namítá *de facto* nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, tedy kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[24] Městský soud se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami, a z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jakými úvahami se řídil a k jakým závěrům dospěl. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka řízení a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 256/2022 - 67). Těmto požadavkům městský soud dostál. Vypořádal se mimo jiné i s námitkami týkajícími se lhůty vázanosti (odstavce 77 až 80 napadeného rozsudku), naplnění účelu projektu (např. odstavec 61 napadeného rozsudku), přiměřenosti sankce (zejména odstavce 85 až 91 napadeného rozsudku) a ohlášení změn (odstavec 62 napadeného rozsudku).

[25] Námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je taktéž tvrzení, že závěr městského soudu o přiměřenosti sankce, resp. nenaplnění účelu projektu, nemá oporu v provedeném dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Městský soud aproboval závěry Fondu a žalovaného o nenaplnění účelu projektu a přiměřenosti sankce, přičemž při hodnocení správnosti závěrů správních orgánů vycházel zejména z trestního rozsudku, na nějž odkazovali rovněž Fond a žalovaný. Jak bude blíže vysvětleno dále v tomto rozsudku, městský soud mohl vycházet i ze skutkové části výroku o vině trestního rozsudku, z níž závěr o nenaplnění účelu projektu jednoznačně vyplývá. Nenaplnění účelu projektu současně bylo jedním z důvodů, pro které shledal městský soud sankci ve výši 100 % dotace jako přiměřenou. Městský soud tedy rozhodovací důvody napadeného rozsudku opřel o dostatečná skutková zjištění, která vyplývají ze správního a soudního spisu.

[26] Krajský soud v Plzni v trestním rozsudku zohlednil mimo jiné i závěry znaleckého posudku ČVUT. Pokud stěžovatel v této souvislosti uvádí, že není zřejmé, na jaký znalecký posudek městský soud v odstavci 90 napadeného rozsudku odkazuje, lze přisvědčit tomu, že městský soud mohl znalecký posudek identifikovat konkrétněji. Nicméně z kontextu je i tak zřejmé, že se jedná právě o znalecký posudek vyhotovený ČVUT (tj. Českým vysokým učením technickým, fakultou stavební); městský soud stran odůvodnění přiměřenosti sankce odkázal na odstavce 33 až 36 rozhodnutí Fondu (odstavec 88 napadeného rozsudku), přičemž Fond na str. 35 svého rozhodnutí „*poukazuje na závěry*

pokračování

znaleckého posudku podrobněji uvedené v bodu 3), ze kterých vyplývá, že projekt nemá kladný vliv na protipovodňovou ochranu zájmového území, a proto lze konstatovat, že účel daného dotačního opatření nebyl vůbec splněn.“ V odkazovaném bodu 3) rozhodnutí pak Fond rozsáhle cituje pasáž znaleckého posudku ČVUT. Nadto je evidentní, že stěžovatel si byl vědom, že městský soud odkázal právě na posudek ČVUT, neboť v kasační stížnosti (v pasáži bezprostředně navazující na tvrzení, že „není zřejmé, o jaký posudek, na který se SZIF odvolává, se jedná“) zpochybňuje jeho relevanci.

[27] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho důkazními návrhy. Tím namítá tzv. jinou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rovněž touto vadou je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele. Stěžovatel neuvádí konkrétní důkazní návrhy, s nimiž se městský soud nevypořádal. Městský soud některé ze stěžovatelem navržených důkazů provedl (odstavec 49 napadeného rozsudku) a vysvětlil, že další důkazy neprováděl, neboť se týkaly skutečností již dostatečně objasněných v trestním řízení (odstavec 50 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[28] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[29] Podstatná část kasační argumentace se týká nedostatečného zjištění skutkového stavu. Dle § 52 odst. 2 s. ř. s. *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal*. Správní soudy přitom vychází z výroku rozsudku trestního soudu o vině jako celku, a to v části skutkové i právní, je-li konkrétní skutkový závěr jednoznačně vtělen do samého výroku odsuzujícího rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 306/2017 - 30, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Afs 123/2016 - 28).

[30] Dle výroku o vině trestního rozsudku přitom stěžovatel mimo jiné „věděl, že v žádosti o dotaci v popisu projektu bylo mj. uvedeno, že opravy se vztahují k prioritám preventivních opatření na drobném vodním toku, [...] a že mezi cíli a v části technické řešení projektu bylo mj. uvedeno, že bude provedena výstavba přepadu v dolní části vodního toku s výstavbou dopadové plochy, což odpovídalo popisu z projektové dokumentace s názvem Povodňová opatření – Obora Žíkov, která byla zpracována v lednu 2012 projektovou kanceláří NE2D PROJEKT, Ing. J. N.“, přičemž stěžovatel „nejméně již od 13. 1. 2012 měl záměr odklonit koryto vodního toku, vystavit hráz podél celé délky úpravy vodního toku a samostatnou vodní plochu, která bude napouštěna vodou z vodního toku za pomoci trubního vedení, to místo prezentovaného koryta vodního toku zúženého před přepadem, s výstavbou přepadu a dopadové plochy“ a „nejpozději dne 13. 1. 2012 v rámci zadávacího řízení na zhotovitele stavby financované z Programu rozvoje venkova jako zadavatel domluvil s uchazeči výběrového řízení nejméně změnu spočívající v odklonu koryta vodního toku a výstavbě hráze [...], a k datu 1. 2. 2012 ukončil zadávací řízení výběrem vítěze, s nímž uzavřel smlouvu o dílo dne 24. 2. 2012, jejímž předmětem bylo mj. zřízení sypané hráze a nedílnou součástí smlouvy byla cenová nabídka zhotovitele obsahující mj. objekt sypané hráze“. Dále je ve výroku o vině uvedeno, že stěžovatel „poté, co byl na základě žádosti o proplacení výdajů podané prostřednictvím zmocněnce dne 20. 6. 2013 [...] požádán dne 25. 7. 2013 kontrolorem Státního zemědělského intervenčního fondu, Regionální odbor v Českých Budějovicích, o doplnění dokumentace, mj. splnění

*požadavku odboru životního prostředí na prohlídku provedených udržovacích prací, dne 26. 7. 2013 oznámil Městskému úřadu Rokycany, Odboru životního prostředí, užívání dokončených úprav – udržovacích prací na ohlášení, kde **zamlčel provedené změny stavby, a aniž by tomuto úřadu dodal dokumentaci skutečného provedení stavby**, po závěrečné kontrolní prohlídce konané za jeho účasti referentkami Městského úřadu Rokycany, Odboru životního prostředí, aniž by tyto upozornil na provedené změny, podepsal těmito vyhotovený protokol ze závěrečné kontrolní prohlídky povodňových oprav [...] konané dne 30. 7. 2013, obsahující mj. údaj o tom, že v dolní části úpravy bylo koryto zúženo a zpevněno kamenným záhozem s urovnáním líce, a závěr, že stavba je provedena podle schválené projektové dokumentace“ (zvýraznění doplněno – pozn. NSS).*

[31] Z výroku o vině trestního rozsudku tedy vyplývá, že stěžovatel uvedl v žádosti o dotaci nepravdivé údaje, a městský soud z těchto skutkových zjištění správně vycházel. Stěžovatelova polemika s hodnocením provedených důkazů a skutkovými zjištěními v trestním řízení tudíž nemůže mít na závěry městského soudu vliv. Kasační námitky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak nejsou důvodné.

[32] Stěžovatel dále namítá, že sypaná hráz nebyla fakticky realizována. Opomíjí však, že dle městského soudu není podstatné, jakým způsobem byl projekt realizován, jelikož stěžovatel se dopustil pochybení již uvedením nepravdivých údajů v žádosti o dotaci. I pokud by tedy nakonec sypaná hráz nebyla zhotovena, podstatné je, že stěžovatel v žádosti o dotaci uvedl nepravdivé údaje ohledně technických parametrů stavby, neboť se v ní o záměru zřídit sypanou hráz nezminil.

[33] Dle stěžovatele městský soud žalovanému v prvním rozsudku MS uložil, aby se vypořádal se skutečností, že u stěžovatele byly provedeny opakované kontroly, aniž bylo zjištěno pochybení. Stěžovatel zřejmě poukazuje na odstavec 77 prvního rozsudku MS, v němž městský soud konstatoval, že v souvislosti s posouzením přiměřenosti sankce „je třeba vzít v potaz, že původní pochybení žalobce, tj. neuvedení realizace sypané hráze, bylo správním orgánem I. stupně odsouhlaseno v režimu hlášení změn, byť samozřejmě žalobce pochybil, pokud tuto změnu oznámil až v rámci tohoto hlášení změn.“ Rovněž Nejvyšší správní soud v odstavci 29 prvního rozsudku NSS uvedl, že bude třeba tuto skutečnost reflektovat při posuzování přiměřenosti sankce. Předně je třeba uvést, že první rozsudek MS byl vydán dříve, než trestní rozsudek. Oproti tomu v nynějším řízení městský soud již mohl vycházet z výroku trestního rozsudku, jak bylo vysvětleno výše, v němž Krajský soud v Plzni zohlednil i skutečnost, že stěžovatel změnu projektu oznámil Fondu. Dospěl přitom k tomu, že na pochybení stěžovatele, spočívající v uvedení nepravdivých údajů v žádosti o dotaci, tato skutečnost nemá vliv. Ani tato kasační námitka tak není důvodná. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že Fond i žalovaný se při hodnocení přiměřenosti sankce ohlášením změn zabývali (viz str. 32 až 33 a 36 až 37 rozhodnutí Fondu a str. 11 a 12 rozhodnutí žalovaného), přičemž městský soud jejich závěry aproboval.

[34] Krajský soud v Plzni se v trestním rozsudku vypořádal rovněž s tím, že bylo provedeno několik kontrol, které na straně stěžovatele neshledaly pochybení. I v tomto směru městský soud (stejně jako správní orgány) mohl vycházet ze skutkových zjištění trestního rozsudku, a správně uzavřel, že tato skutečnost nemá vliv na to, že stěžovatel v žádosti o dotaci uvedl nepravdivé údaje a účel projektu nebyl naplněn.

pokračování

[35] Stěžovatel dále namítá, že znalecký posudek ČVUT (na který odkazuje rozhodnutí Fondu a městský soud) neobsahuje doložku s prohlášením o následcích nepravdivého znaleckého posudku a nechal jej vyhotovit JUDr. S., který má ke stěžovateli „*silně antagonický vztah*“, a proto nebylo možné ze znaleckého posudku v řízení vycházet. Dále stěžovatel tvrdí, že se správní orgány nezabývaly tím, zda byl naplněn účel úpravy lesní cesty, a tudíž postupovaly v rozporu se závazným právním názorem prvního rozsudku MS. Tato argumentace však byla stěžovatelem poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a představuje tedy nepřipustné námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tak dále nezabýval.

[36] Zbývající část kasační argumentace stěžovatele je pouhým zopakováním námitek žalobních, aniž by stěžovatel věcně polemizoval s jejich vypořádáním ze strany městského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.), a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[37] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu